

[Jørgen Otsen.]

Omraade for 20 Aar siden, er Forslagene blevet modtaget med Forstaaelse og Velvilje fra alle Sider, og de gentagne Forlængelser, der som Regel er sket for 2 Aar ad Gangen, har der altid været Enighed om. Mit Parti vil gerne gaa med til, at Loven nu paa ny forlænges til Udgangen af Marts 1950 med de i §§ 4 og 9 anførte Ændringer.

Lovens Formaal er jo de bedste, nemlig at yde Driftslaan til Haandværks- og Industrivirksomheder og at fremme Indvinding af nye Omraader for den for vort Lands økonomiske Liv vigtige Produktion. Endvidere kan der gives Garanti for Eksport og tillige for et Beløb af 4 Mill. Kr. til Fremhjelpling af forbedret Teknik inden for Industrien samt for Laan til Fremme af Haandværkets Produktion.

At opretholde denne Lov anser jeg for absolut paakrævet. Den Tid, vi lever i, og den, vi gaar ind i, vil muligvis stille større Krav til Loven, end det hidtil har været Tilfældet. I den Situation, vort Land befinder sig i, er en Produktionsforøgelse en bydende Nødvendighed, og det gælder i særlig Grad om at øge vor Eksport for at fremskaffe den for hele vort Samfunds Trivsel uundværlige Valuta. Det har været glædeligt at se, at Produktionen i vort Land er steget betydeligt siden Kapitulationen, men endnu mangler der dog en Del i, at vi har naaet Tallene fra 1938—39. Den demoraliserende Virkning paa Arbejdstempet, som Arbejdsforholdene i Besættelsestiden medførte, synes stort set at være overvundet, og vi er nu ved igen at naa det normale Tempo. At der endnu mangler noget i at naa op paa Tallene fra før Krigen, tilskriver jeg for en stor Del den Omstændighed, at Virksomhederne i nu snart en halv Snes Aar har været afskaaret fra at forny deres Produktionsapparat og derfor i Dag kører med forældede og delvis opslidte Maskiner. Jeg tror, dette især gælder mange smaa Virksomheder og Haandværksforetagender, og at der her foreligger et for hele vort Lands Erhvervsliv saare vigtigt Problem, mener jeg ikke, der kan være Tvivl om. Jeg er ogsaa af den Opfattelse, at Loven til Fremme af danske Erhvervsinteresser her har en stor Mission og bør finde Anvendelse i saa stor Udstrækning som vel muligt. En Modernisering og Rationalisering af vore Virksomheder er en Forudsætning for, at vi med det Lønniveau og den høje Levestandard, som vi har haft og atter tilstræber, kan klare os i den frie Konkurrence.

Det er iøjnefaldende, at de Midler, der er stillet til Raadighed til de Formaal,

Loven omfatter, ingensinde har været fuldt udnyttede, selv om Udnyttelsesgrænsen alt efter Konjunkturerne har svinget op og ned gennem Aarene. Heller ikke i den nu snart forløbne Forlængelsesperiode har der været gjort Brug af de Midler, Loven paa forskellige Omraader stiller til Disposition. Det kan skyldes forskellige Forhold, bl. a. at vore Erhvervsvirksomheder har lukreret ved Pengerigelighed i nogle Aar. Det forekommer mig dog, at baade Industri og Haandværk trods alle mulige Vanskeligheder med Mangel paa Materialer og Arbejdskraft samt Restriktioner i det uendelige har klaret sig hæderligt gennem en lang Række besværlige Aar, men det forekommer mig ogsaa, ja, det kan vel siges med Sikkerhed, at ændrede økonomiske Forhold er under Opsejling. At Eksportgarantierne kun er taget i Brug i ringere Omfang de senere Aar, maa sikkert tilskrives den Omstændighed, at al vor Handel med Udlandet er at betragte som Statshandel Landene imellem og derfor ikke indebærer større Risiko. Men det skulde da ikke gerne vedblive at være saaledes, og den Dag, da de snævre Baand løsnes og der er Brug for det personlige Initiativ og den Foretagsomhed, Flid og Dygtighed, der kendetegner den danske Haandværkerstand, vil der sikkert blive gjort Brug af Eksportgarantien igen. Ikke mindst vil dette komme til at gælde for den yngre Generation.

Men naar de Midler, Loven giver Adgang til, kun er kommet til Anvendelse i ringe Udstrækning, kan det dog ogsaa skyldes, at de Betingelser, der kræves opfyldt for at kunne komme i Betragtning, er meget strenge. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart og de Myndigheder, der har med Bevillingerne at gøre, at der ikke blot ses hen til rimelig materiel Sikkerhedsstillelse, men at man ogsaa tager individuelle Hensyn, saa at Ansørgernes Kvalifikationer, deres Sparsommelighed i Livsførelsen, personlige Flid og faglige Dygtighed kommer til den fulde Ret, naar Afgørelse træffes om, hvorvidt et Andragende skal imødekommes eller ikke. Idet jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting, vil jeg gerne udtrykke det Ønske, at Loven maa blive administreret saaledes, at den bliver en Løftestang for dansk Erhvervsliv. De mange Afslag, der er givet, og Vanskelighederne med at faa Andragender bevilget har Landet over, ikke mindst blandt Haandværkerne, skabt den Anskuelse, at Loven for